

Sygn. akt I NKRS 50/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania B.H.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z dnia 30 października 2020 r.

w przedmiocie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z 30 października 2020 r., nr (...)/2020 działając na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 z późn. zm., dalej: ustawa o KRS) oraz art. 73 § 1 w zw. z art. 70 § 1 i 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072 z późn. zm., dalej: u.s.p.) odmówiła przeniesienia w stan spoczynku sędziego Sądu Okręgowego w W. B.H. (dalej: Skarżąca).

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła zaskarżoną uchwałę w następującym stanie faktycznym.

Pismem z 7 października 2020 r., sędzia B.H. działając na podstawie art. 70 § 1 u.s.p. złożyła do Krajowej Rady Sądownictwa wniosek o przeniesienie jej w stan spoczynku. Do wniosku dołączyła opinię lekarską oraz orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 sierpnia 2020 r., nr akt (...), który nie stwierdził trwałej niezdolności do pracy Skarżącej. Brak niezdolności do pracy stwierdziła następnie Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z 23 września 2020 r., nr akt (...).

Powyższe spowodowało, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa podczas posiedzenia 27 października 2020 r. zapoznał się ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją oraz uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku przeprowadzonego głosowania Zespół jednomyślnie rekomendował Krajowej Radzie Sądownictwa nieuwzględnienie wniosku o przeniesienie sędziego B.H. w stan spoczynku. W ocenie Zespołu nie zachodziła przesłanka z art. 70 § 1 u.s.p., ponieważ Skarżąca nie została uznana za trwale niezdolną do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty zdrowia. Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że zgodnie z art. 70 § 1 u.s.p. sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił został uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków. Z uwagi na to, że lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z 7 sierpnia 2020 r. nie stwierdził takiej okoliczności, co następnie potwierdziła Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (orzeczeniem z 23 września 2020 r.), Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że nie został spełniony warunek *sine qua non* z art. 70 § 1 u.s.p. W konsekwencji uchwałą z 30 października 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa odmówiła przeniesienia Skarżącej w stan spoczynku.

Pismem z 18 grudnia 2020 r. sędzia B.H., za pośrednictwem Krajowej Rady Sądownictwa, wniosła do Sądu Najwyższego odwołanie od powyższej uchwały domagając się jej uchylenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania w sposób mający

wpływ na wynik sprawy, a to art. 33 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 2 pkt 2 i art. 38 ust. 3 ustawy o KRS, poprzez podjęcie uchwały bez wypełnienia obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień Skarżącej, co wyraziło się:

1. dowolnym przyznaniu orzeczeniom (lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych) waloru dowodowego i bezwzględnie rozstrzygającego, że Skarżąca nie jest trwale niezdolna z powodu choroby lub utraty sił do pełnienia obowiązków sędziego, mimo że orzeczenia nie zostały wydane przez lekarzy o specjalnościach odpowiadających jej chorobom i pozostają w sprzeczności z dokumentacją medyczną, która dowodzi istnienia choroby od 8 maja 2019 r.;

2. zaniechaniu weryfikacji wiarygodności i mocy dowodowej orzeczeń lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pod względem zgodności z dokumentacją lekarską i zaświadczeniem lekarza psychiatry, a także w odniesieniu do podniesionych przez Skarżącą w piśmie z 20 października 2020 r. zarzutów nierzetelnej i niefachowej oceny stanu jej zdrowia przez Komisję Lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;

3. zaniechaniu ustalenia okresów niepełnienia przez Skarżącą służby na podstawie szczegółowego zestawienia;

4. zaniechaniu zasięgnięcia opinii specjalisty w sytuacji, kiedy orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie zawierały uzasadnienia rozstrzygnięcia, a zatem nie zawierały specjalistycznego wyjaśnienia podstawy formalnej, na której została oparta uchwała - które to uchybienia miały wpływ na wynik sprawy.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca przedstawiła argumenty popierające podniesione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaskarżona uchwała w przedmiocie odmowy przeniesienia sędziego w stan spoczynku dotyczy indywidualnej sprawy. Mieści się w zakresie przedmiotowym przepisu art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny, czy uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z 30 października 2020 r. odmawiająca przeniesienia Skarżącej w stan spoczynku była zasadna i legalna. W ramach tak zarysowanego sporu, Sąd Najwyższy przychylił się do argumentacji, w myśl której Krajowa Rada Sądownictwa mogła odmówić Skarżącej przeniesienia w stan spoczynku, dlatego poddana kontroli uchwała nie może zostać uchylona.

Należy podkreślić, że dotychczasowa judykatura Sądu Najwyższego w zakresie wykładni art. 70 § 1 u.s.p. wskazuje, że kluczowe znaczenie dla nabycia uprawnień w zakresie przeniesienia sędziego w stan spoczynku ma wystąpienie materialnoprawnej przesłanki trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 r., III KRS 72/14 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt I NO 45/18). Krajowa Rada Sądownictwa, w ocenie Sądu Najwyższego, miała więc prawo dokonać samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ostatecznie przyznać walor wiarygodności opinii lekarskiej wyrażonej w orzeczeniu lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 7 sierpnia 2020 r. i orzeczeniu Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 23 września 2020 r. W konsekwencji miała prawo odmówić przeniesienia Skarżącej w stan spoczynku z uwagi na niespełnienie warunku *sine qua non* z art. 70 § 1 u.s.p.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.